

12. DAN CAMINA

Nositi veselje

Nedelja, 3. septembra 2017

Večer v Tardajosu [tardáhosu] me spominja na večere doma, s črički tam nekje blizu hiše in s podobnim obzorjem, s svežo sapo, ki mi hladi razgreta lica. Dobro se počutim. Utrujene noge in mirno srce imam. Jedli smo nebeško dobro večerjo in pili dobro vino, skupaj molili in zato je tako, kot je.

Pa ni bil cel dan tak. Danes smo hodili skozi veliko mesto Burgos [burgos], ki je res krasno mesto z osupljivo lepo katedralo, tudi vzdušje v njem je res fantastično, ko vidiš vse romarje na kupu, pa prebivalce, ki jih je zlahka razpoznati izmed njih, veliko bolj oblečene in prijetnejšega vonja. A ima tudi krasni Burgos vse, kar imajo druga mesta, to je veliko betona in asfalta, po katerih noge bolijo prej in veliko bolj, kot če hodiš po drobnih, v zemljo pogreznjenih stezicah. Pa še takšno srečo smo imeli, da nismo mogli priti do trgovine, tako da smo malodane stradali ob kruhu (pravzaprav ob magdalenicah, ampak saj je to samo sladek kruh) in vodi. Nagledani industrijskih con in letališke ograje ter vseh mogočih obvoznic in avenij smo se potem potili po vročem soncu in nazadnje doživeli še ploho. In potem smo si zvečer pri maši na suhi travi pred albergom prebrali evangelij (dobro novico!), da je Jezusov učenec tisti, ki vzame križ na svoje rame in gre za njim. Spet dobra ironija, Jezus, bravo.

Na caminu je resnično nešteto stvari, nad katerimi se lahko pritožuješ. Če ni vročine, je mraz. Če te ne zebe, te bolijo noge. Če te ne bolijo noge, si lačen. In morda bi bil lahko to tisti križ, ki ga je treba v življenju nositi. Gledal sem celo, ali je moj nahrbtnik kaj spremenil obliko, če se je medtem v njem pojavila kakšna prečna letev. Ampak to je lahek križ, hoditi in trpeti. Najtežji križ ni moj nahrbtnik ali moje ubogo telo, ampak nositi na sebi *nasmeh*. Nositi na tej poti, kakršna koli že je, na svojem obrazu znamenje evangelija. Biti na tej poti vesel, to je pravzaprav pravi križ, ki ga je treba nositi, da si res pravi romar, ki ne hodi le v Santiago, ampak za Kristusom.

Kajti kdor išče razlog za veselje zunaj sebe, bo vesel samo, dokler bo trajal žur oziroma priložnost za smeh, potem pa bo s prenehanjem »dobrih časov« ugasnilo tudi njegovo veselje. Kdor pa najde veselje v tem, kar *je*, in ne v tem, v kakšni situaciji je, bo ohranil to veselje, vedrino in upanje. To je glavni napor poti – in življenja, priti do upanja namesto optimizma. Saj optimizem pomeni misliti, da bo nekoč vse spet dobro. Upanje pa je v tem, da razumem, da je vse dobro že zdaj – tudi če tega ne razumem tako.

In je res.

Marija, naj kakor ti sprejemam življenje, ki mi je podarjeno, in v njem iščem lepoto preprostih stvari. Amen.